സാഹിത്യചരിത്രവും അന്തർവിദ്യാപഠനവും

ഡോ. ആനി തോമസ്
അസി. പ്രൊഫസർ, മലയാള വിഭാഗം, നിർമ്മലാകോളേജ്, മൂവാറ്റുപുഴ

പ്രബന്ധ സംഗ്രഹം

വിശിഷ്ടവും വിപുലവും വ്യതിരിക്തവുമായ അന്തർ പ്രകാശന രീതിയാണ് സാഹിത്യത്തിലേത്. ദേശകാല സമൂഹ ചരിത്രത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ നിന്നാണ് സാഹിത്യ കൃതികളെ അപഗ്രഥിക്കുന്നത്. സാഹിത്യത്തിൽ വന്നിട്ടുള്ള വ്യത്യസ്തങ്ങളായ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ, രൂപങ്ങൾ, ഇസങ്ങൾ ഇവയെ കുറിച്ചെല്ലാം സാഹിത്യ ചരിത്രകാരൻ പഠിക്കേണ്ടതുണ്ടെന്ന് ഈ പ്രബന്ധം ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു

താക്കോൽ വാക്കുകൾ: അന്തർഭാവപ്രകാശനം–ആംഗലേയ സങ്കല്പനം–ഭാവാത്മകതലം–ഭാവുകത്വ പരിണാമവും–ഉദാത്തത–അന്തർ വിജ്ഞാന മണ്ഡലം

സാഹിത്യചരിത്രം: സങ്കല്പനം

അറിവ് അനുദിനം വികസ്വരമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. സാഹിത്യത്തെക്കുറിച്ചും ചരിത്രത്തെക്കുറിച്ചും വ്യത്യസ്ത വീക്ഷണങ്ങളാണ് നിലനില്ക്കുന്നത്. സാഹിത്യത്തിലും ഇതര വിജ്ഞാനശാഖകളിലും പുത്തൻ അഭിരുചികളും സംവേദനശീലങ്ങളും സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുന്നതുമൂലം സാഹിത്യ ചരിത്രസങ്കല്പത്തിലും മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തുന്നു. സാഹിത്യ ചരിത്രകാരന്മാർ വർത്തമാന കാലത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ട് ഭൂതകാല സാഹിത്യ സംഭവങ്ങളെ വിശകലനം ചെയ്യുന്നു. 'സ്വന്തം കാലത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ട് കടന്നുപോയ ഒരു കാലത്തെ വീക്ഷിക്കുകയും വിലയിരുത്തുകയുമാണ് സാഹിത്യചരിത്രകാരന്മാർ

ചെയ്യുന്നത്'' (ഡോ. ആർ. രഘുനാഥൻ സാഹിത്യചരിത്രരചനാ സാമഗ്രികൾ; പുറം. 28-29) ഓരോ കാലഘട്ടത്തിലും വ്യത്യസ്തമായ സാഹിത്യസിദ്ധാന്തങ്ങളും മീമാംസകളും, ധർമ്മബോധവും ഉണ്ടായിരിക്കും. അതിനനുസരണമായിട്ടു മാത്രമെ സാഹിത്യചരിത്രങ്ങൾ ഉണ്ടാകു.

സാഹിത്യം: അന്തർഭാവ പ്രകാശനം

മനുഷ്യന്റെ ഭാവനയുടെയും, സ്വപ്നങ്ങളുടെയും ആകെത്തുകയോ രേഖയോ ആണ് സാഹിത്യം. ജനതയുടെ വികാരവിചാരങ്ങളുടെ ഭാവാവിഷ്കാരമാണത്. ഒരു ജനതയുടെ മാനസിക ജീവിത ചരിത്രമാണത്. സാഹിത്യത്തെയും ചരിത്രത്തെയും സംബന്ധിച്ചുള്ള ഉപദർശനങ്ങൾ കോർത്തിണക്കി സാഹിത്യചരിത്രത്തെ മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ വെച്ച് നമുക്കു വിലയിരുത്താം. സാഹിത്യചരിത്രം സാധാരണ ചരിത്രത്തിൽ നിന്നും വ്യത്യാസപ്പെട്ടിരിക്കും. കാരണം സാഹിത്യം വിശിഷ്ടവും വിപുലവും വ്യതിരിക്തവുമായ അന്തർ പ്രകാശനരീതിയാണ്.

സാഹിത്യചരിത്രം: ആംഗലേയ സങ്കല്പനം

ആംഗലഭാഷയിലെ പ്രമുഖ സാഹിത്യരചനകൾ വെച്ചുകൊണ്ട് സാഹിത്യചരിത്രം എന്ന പേരിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ധാരാളം ഉണ്ട്. അവയിൽ ഭൂരിഭാഗവും സംസ്കാരചിത്രങ്ങളോ നിരൂപണ പഠന സമാഹാരങ്ങളോ മാത്രമാണെന്ന റെനെവെല്ലക്കും ആസ്റ്റിൻ വാറനും അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുണ്ട്. (Theory of Literature. Page: 252) സാഹിത്യത്തിന് ഒരു ചരിത്രം ആവശ്യമില്ലെന്നാണ് പി. കെർ എന്ന സൈദ്ധാന്തികൻ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നത്. അതായത് കൃത്യമായ ഒരു ചരിത്രം രചിക്കുക സാധ്യമല്ല. (Thomas Warton–Essays IP–100)

ആർ.എസ്. ക്രെയ്ന്റെ അഭിപ്രായം പരിശോധിക്കാം. ചരിത്രരചന നടത്തുമ്പോൾ സാഹിത്യസംഭവങ്ങളുടെ ഉൾഭിത്തികൾ ഭേദിക്കേണ്ടി വരുന്നു. ചരിത്രരചനയിൽ അദ്ദേഹം സ്വീകരിക്കേണ്ട വസ്തുതകളെ രണ്ടായി വിഭജിച്ചു.

1. എഴുത്തുകാരന്റെ ശീലങ്ങൾ, ലക്ഷ്യങ്ങൾ, സാഹചര്യങ്ങൾ എന്നിവ ആദ്യ വിഭാഗത്തിൽ.
2. കലാകൃതിയുടെ മേൻമകൾ രണ്ടാം വിഭാഗത്തിൽ.

രണ്ടാമത്തേതില്ലാതെ ചരിത്രം സാഹിത്യ ചരിത്രമാകുന്നില്ല. ആദ്യത്തേതില്ലെങ്കിൽ ചരിത്രം പോലുമാകുന്നില്ല. (Critical and Historical principles

of Literary History Page - 1) ക്രെയ്നിന്റെ അഭിപ്രായം പാശ്ചാത്യസങ്കല്പ പ്രതിനിധാനമാണ്.

സാഹിത്യചരിത്രം: ജൈവബന്ധം

ഓരോ സാഹിത്യകൃതിക്കും ഒരു പശ്ചാത്തലമുണ്ട്. ദേശകാല സമൂഹചരിത്രത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലം. ഈ പശ്ചാത്തലത്തിൽ നിന്നു വേണം ഓരോ സാഹിത്യകൃതിയും അപഗ്രഥിക്കാൻ. ഈ അപഗ്രഥത്തിന് ഒരു ക്രോഡീകരണം ആവശ്യമാണ്. അത്തരം ക്രോഡീകരണത്തിലൂടെ സാഹിത്യത്തിന്റെ ചരിത്രം വെളിപ്പെടുത്തണം. അവിടെയാണ് സാഹിത്യചരിത്രം സമൂഹവും സാഹിത്യവും തമ്മിലുള്ള ജൈവപരമായ ബന്ധാപഗ്രഥനം നിർവ്വഹിക്കുന്ന പഠനം ആകുന്നത്.

സാഹിത്യചരിത്രകാരൻ: ഉന്നത വിമർശകൻ.

സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളെ വിമർശനാത്മകമായി വിലയിരുത്തേണ്ടത് അനിവാര്യമാണ്. എന്നാൽ മാത്രമേ ഗുണനിലവാരം അരക്കിട്ടുറപ്പിക്കാൻ സാധിക്കു എന്നും ക്രെയ്ൻ രേഖപ്പെടുത്തി. (Critical and Historical principles of Literary History Page - 2) സാഹിത്യചരിത്രകാരന്റെ സംവേദനശക്തി സാഹിത്യകൃതിയോട് എപ്രകാരം സംവദിക്കുന്നു എന്നതിനെ ആശ്രയിച്ചാണ് വിമർശനവും ഗുണനിലവാരവും നിർണയിക്കപ്പെടുക.

വിമർശനത്തിൽ സന്തുലിതത്വം നിലനിർത്താൻ എപ്പോഴും ശ്രദ്ധിക്കണം. സാഹിത്യചരിത്രകാരൻ തന്റെ സഹൃദയത്വം ആദ്യാവസാനം നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടു പോകണം. റോബർട്ട് സ്പില്ലർ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നത് 'സാഹിത്യചരിത്രം സാഹിത്യവിമർശനമല്ലെങ്കിലും ചരിത്രകാരൻ വിമർശകൻ കൂടിയായിരിക്കണം' എന്നാണ്. (Literary History).

വൈകാരിക പ്രതിഫലനം

കവിതയെന്നത് വികാരത്തിന്റെ അനർഗ്ഗളപ്രവാഹമാണെന്ന് വേഡ്സ്വർത്ത് പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. (Wordsworth & Coldrige: Preface of Lyrical Ballads) സാഹിത്യത്തെപ്പറ്റി മൊത്തത്തിലും ഈ പ്രസ്താവന ശരിയാണ്. ചില പ്രദേശങ്ങളിൽ ചില കാലങ്ങളിൽ സാമൂഹികവും സാംസ്കാരികവും രാഷ്ട്രീയവും സാമ്പത്തികവുമായ കാരണങ്ങളാൽ മനുഷ്യർ തീവ്രവികാരത്തിനടിപ്പെടുക സ്വാഭാവികമാണ്. അതു പ്രതിഷേധമായി കഥ, കവിത, നോവൽ തുടങ്ങിയ സാഹിത്യവിഭാഗങ്ങളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നായി സാഹിത്യകാരനിൽ നിന്നും ബഹിർഗമിക്കും. വ്യത്യസ്തരാജ്യങ്ങളിലെ ജനങ്ങളുടെ

സംസ്കാരം, ജീവിതവീക്ഷണം, ഇവയിലെല്ലാമുള്ള മാറ്റം സാഹിത്യത്തിലും പ്രതിഫലിക്കും.

ഉദാ: 18-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തിൽ യൂറോപ്പിലെ സാഹിത്യത്തിൽ സംഭവിച്ച ഉണർവ്വ്.

നാടിന്റെ വികാരങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കാനും ഉൾക്കൊള്ളാനും പകർന്നു നൽകാനും സാഹിത്യകാരനു കഴിയണം. പുത്തൻ സാഹിത്യ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്കും പ്രത്യയശാസ്ത്ര പിറവിക്കും ഇതു വഴിതെളിക്കും. പുത്തൻ പിറവി പഴകി ജീർണിച്ചവയെ പുറന്തള്ളാനും സ്വയം തകർന്നു പോകാനും ഇടയാക്കുന്നു. ഇവിടെ സാഹിത്യ ചരിത്രകാരന് വലിയ ഒരു റോൾ ആണുള്ളത്. അദ്ദേഹം പുത്തൻ സാഹിത്യപ്രസ്ഥാന ഉത്ഭവ വികാസതിരോധാനങ്ങൾക്ക് ഇടയാക്കിയ പ്രശ്നങ്ങൾ ആദ്യം ചർച്ച ചെയ്യണം. അതിലേക്കു നയിച്ച സാമൂഹിക സാംസ്കാരിക രാഷ്ട്രീയ സാഹിത്യപശ്ചാത്തലം കാര്യകാരണസഹിതം വിശകലനം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നതു നന്നായിരിക്കും.

ഭാഷയുടെ ഭാവാത്മകതലം

സാഹിത്യചരിത്രകാരന്റെ ഉത്തരവാദിത്തങ്ങളിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനം ഭാഷയുടെ നിരീക്ഷണമാണ്. സാഹിത്യവിഭാഗം ഏതുതന്നെയായാലും സാഹിത്യകാരൻ തന്റെ മാധ്യമമായ ഭാഷ വ്യത്യസ്തമായ ഭാവതലങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചു രൂപപ്പെടുത്തുന്നതാവും. അവതരിപ്പിക്കാൻ പോകുന്ന വിഷയത്തിന്റെ സ്വഭാവവും ആവിഷ്കരണ രീതിയും അനുസരിച്ച് ഭാഷ വൈവിധ്യപൂർണ്ണമാകും. ഭാവാത്മക ഭാഷ കാവ്യത്തെപ്പോലെ നോവലിലും ചെറുകഥയിലും ഒക്കെ ആവിഷ്കരിക്കപ്പെടും. ഉദാ: എം.ടി.– മഞ്ഞ്, ഒ.വി. വിജയൻ–ഖസാക്കിന്റെ ഇതിഹാസം തുടങ്ങിയവ.

സാഹിത്യരചന എന്നത് ഒരു പ്രക്രിയയാണ്. അനുഭവങ്ങൾ വ്യത്യസ്തതേടുമ്പോൾ ആ അനുഭവങ്ങളുടെ ആഴങ്ങളെ സ്പർശിക്കാനും സംക്രമണം ചെയ്യാനും എഴുത്തുകാരൻ ഭാഷയെ പരിവർത്തിപ്പിക്കും. ഭാഷയിലുണ്ടാകുന്ന ഇത്തരം പരിണാമങ്ങൾ സൂക്ഷ്മബുദ്ധിയുടെയും യുക്തിയുടെയും വെളിച്ചത്തിൽ അപഗ്രഥിക്കുകയും വിശകലനം ചെയ്യുകയും ചെയ്യേണ്ടത് സാഹിത്യചരിത്രകാരന്റെ ഉത്തരവാദിത്തമാണ്.

വിവർത്തനവും ഭാവുകത്വ പരിണാമവും

ദേശകാലരാജ്യാതിർവരമ്പുകൾക്ക് അപ്പുറത്തേക്കു നീളുന്ന ഒരു വിശാലഭൂമിയിൽ നിന്നുകൊണ്ട് സാഹിത്യകൃതികളെയും പ്രസ്ഥാനങ്ങളെയും

ഇസങ്ങളെയും അവയുടെ സൃഷ്ടിക്കു കാരണഭൂതമായ ഘടകങ്ങളെയും വില യിരുത്താൻ ശ്രദ്ധിക്കണം. അത്തരം ഘടകങ്ങളിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനമാണ് വിവർത്തന സാഹിത്യം. നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിൽ ഭാവുകത്വപരിണാമം സൃഷ്ടിച്ചതിൽ തർജ്ജമകൾക്ക് പ്രമുഖ സ്ഥാനമാണുള്ളത്. ഉദാ: യയാതി, പാവങ്ങൾ തുടങ്ങിയവ.

ചരിത്രത്തിന്റെ ഇന്നലെകളെ സാഹിത്യകാരൻ വിലയിരുത്തുകയും ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ എഴുത്തുകാരനെ അയാൾ ജീവി ച്ചിരുന്ന കാലഘട്ടത്തിന്റെ പ്രവണതകളും പ്രത്യേകതകളും എപ്രകാരം സ്വാധീനിച്ചു എന്നത് ചൂണ്ടിക്കാണിക്കേണ്ടി വരും. അതേ കാലഘട്ടത്തിൽ നോവൽ, ചെറുകഥ, കാവ്യം എന്നിവ രചിച്ച വ്യത്യസ്ത സാഹിത്യകാരന്മാർ ഉണ്ടാവും. ഇവയുടെ പ്രമേയങ്ങളും രചനകളും മറ്റ് എഴുത്തുകാരിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമാക്കുന്ന ഘടകങ്ങളുടെ അപഗ്രഥനവും അയാൾ നിർവ്വഹിക്കണം. (എൻ. കൃഷ്ണപിള്ള, സാഹിത്യചരിത്രരചന–ഗവേഷണത്തിന്റെ പ്രശ്നങ്ങൾ) കവിയുടെ, കലാകാരന്മാരുടെ പ്രതിഭയ്ക്ക് സമമായ ഒരു മാസ്മരിക പ്രതിഭ ചരിത്രകാരനും കൂടിയേ കഴിയൂ എന്ന് ടി. കെ. രവീന്ദ്രൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടത് യുക്തി സഹമാണ്. (രവീന്ദ്രൻ ടി.കെ. ചരിത്രപരമായ സമീപനം–ഗവേഷ ണത്തിന്റെ പ്രശ്നങ്ങൾ പു. 5).

ആധുനിക ഉത്തരാധുനിക ഭാവുകത്വപരിണാമവും വിവേചനവും

സാഹിത്യത്തിൽ വന്നിട്ടുള്ള വ്യത്യസ്തങ്ങളായ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ, രൂപങ്ങൾ, ഇസങ്ങൾ ഇവയെല്ലാം സാഹിത്യചരിത്രകാരൻ ബോധപൂർവ്വം പഠിക്കണം. കൃത്യമായ വിശകലനം നൽകേണ്ടി വരുമ്പോൾ ആണ് ഈ സൈദ്ധാന്തിക തലത്തിന്റെ ആവശ്യകത അനിവാര്യമാകുന്നത്.

ഉദാ: നമ്മുടെ മലയാളസാഹിത്യചരിത്രങ്ങളിൽ ആധുനിക ഉത്തരാധുനിക കൃതികൾ എത്രത്തോളം സൂക്ഷ്മതയോടും ശാസ്ത്രീയമായും സൈദ്ധാ ന്തികമായും വിശകലനം നടത്തിയിട്ടുണ്ട്.

പുത്തൻ എഴുത്തുകാരോടും അവരുടെ രചനകളോടും ആധുനികതയ്ക്കു മുമ്പുള്ള സാഹിത്യചരിത്രകാരന്മാർക്ക് ഒരു വിപ്രതിപത്തി പ്രകടമാണ്. അതിലെ ഭാഷാശൈലിയും പ്രവണതകളും ആവിഷ്കരണസ്വാതന്ത്ര്യവും പലപ്പോഴും സാഹിത്യചരിത്രകാരന്മാർക്ക് അംഗീകരിക്കാൻ സാധിക്കാതെ വരുന്നു. തങ്ങൾ ശീലിച്ചിട്ടുള്ളതും പരിചയിച്ചിട്ടുള്ളതും അനുവർത്തിച്ചിട്ടുള്ളതുമായ ജ്യാമിതീയ സാഹിത്യനിയമങ്ങളിൽ നിന്നും വ്യതിചലിച്ച് പുത്തൻതലമുറ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ഉർവ്വരഭൂമിയിലേക്ക് അനുവാചകനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു

February, 2020 മലയാളപ്പച്ച
Volume 01: No. 10 *malayala pachcha*

പോകുമ്പോൾ തോന്നുന്ന അസഹിഷ്ണുത പലപ്പോഴും നിഷേധാത്മകചിന്താഗതികൾ സാഹിത്യചരിത്രകാരനിൽ സൃഷ്ടിച്ചേക്കാം. അതിനു പിന്നിൽ പല ഘടകങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ടാകും. ജാതിമതവ്യവസ്ഥകൾ, ലിംഗവിവേചനം, പ്രായം, ദേശഘടകങ്ങൾ ഇവയെല്ലാം പ്രധാനമാണ്. ഇതിനെല്ലാം ഉപരി പുത്തൻ പ്രവണതകളെ സ്വീകരിക്കാനുള്ള പക്വതയില്ലായ്മ.

ഉദാത്തതയാണ് സാഹിത്യത്തിലൂടെ പ്രതിധ്വനിക്കേണ്ടത് (Sublimity is the eco of noble mind)എന്ന ഗ്രീക്ക് സാഹിത്യചിന്തകനായ ലോംഗിനസ്സിനെപ്പോലെയുള്ള സാഹിത്യവിമർശകരുടെ പ്രസ്താവനയ്ക്ക് വിരുദ്ധമായി മാറുകയാണിത്. (Longiness - on the sublime) തന്റേതായ വ്യവസ്ഥാപിത താല്പര്യങ്ങൾ, അഭിരുചികൾ, നിയമങ്ങൾ ഇവ മാറ്റിനിർത്തി തികഞ്ഞ സഹിഷ്ണുതയോടെ വേണം സാഹിത്യകൃതിയെ സമീപിക്കേണ്ടത്.

സാഹിത്യചരിത്രവും അന്തർവിജ്ഞാനമണ്ഡലവും

പഠനങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ ഒരു കാര്യം വ്യക്തമാണ്. സാഹിത്യചരിത്രകാരൻ വെറുമൊരു വ്യക്തിയായാൽ പോര. അനേകം വ്യക്തികളുടെ സമാഹാരമായിരിക്കണം. അതായത് സാഹിത്യചരിത്രത്തെ ഒരു അന്തർവൈജ്ഞാനിക പഠനമേഖലയായി ഉയർത്താൻ സാഹിത്യചരിത്രകാരനു കഴിയണം. അയാളിൽ എപ്പോഴും ഒരു ചരിത്രഗവേഷകനും സാഹിത്യഗവേഷകനും താരതമ്യസാഹിത്യ ഗവേഷകനും ഉണർന്നിരിക്കണം. അവരുടെ ചുമതലകൾ, ഉത്തരവാദിത്തങ്ങൾ എല്ലാം തന്നിലും നിക്ഷിപ്തമാണെന്ന ധാരണ അയാളിൽ ദൃഢമായിരിക്കണം. എങ്കിൽ മാത്രമേ സാഹിത്യചരിത്രം അന്തർ വൈജ്ഞാനികമാകൂ.

അന്തർ വിജ്ഞാന പഠനത്തിലൂടെ പാഠ്യവ്യവസ്ഥിതിയുടെ പൈതൃകാതിർത്തികൾ കടന്നു ചെല്ലുന്നു. പുത്തൻ ആവശ്യങ്ങളും തൊഴിലുകളും സർഗ്ഗാത്മകപ്രവർത്തനങ്ങളും ഉയരുന്നതിനനുസരിച്ച് അക്കാദമിക് വിഭാഗങ്ങളോ ചിന്താസ്കൂളുകളോ തമ്മിലുള്ള പരമ്പരാഗത അതിരുകൾ മറികടക്കുന്നു.

ഇതരവിജ്ഞാന മേഖലകളായ ചരിത്രം, ഭാഷാശാസ്ത്രം, ഭൂമിശാസ്ത്രം, മനഃശാസ്ത്രം, തത്ത്വശാസ്ത്രം, ഭൗതികശാസ്ത്രം, ആന്ത്രോപ്പോളജി എന്നിവയിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന പണ്ഡിതരുടെ അറിവുകളും വിശകലനങ്ങളും സാഹിത്യചരിത്ര രചനയ്ക്ക് ആവശ്യമായി വരും.

ഉദാ: ഒ. വി. വിജയന്റെ മധുരം ഗായതി, എ. പി. ജെ. അബ്ദുൾ കലാമിന്റെ 'അഗ്നിച്ചിറകുകൾ'.

സാഹിത്യചരിത്രകാരൻ വിവിധ വിജ്ഞാനകുതുകിയായിരിക്കണം. സാഹിത്യകൃതികൾ വിവിധ മേഖലകളിൽപ്പെട്ടതായിരിക്കും. അവയെ വിനോദപരം, ഹാസ്യപരം, വിജ്ഞാനപരം, ചരിത്രപരം, ജൈവശാസ്ത്രപരം എന്നിവയായി പ്രത്യേകം തരംതിരിക്കണം. സാഹിത്യചരിത്രകാരൻ ചരിത്രനിരൂപകന്റെയും സാഹിത്യനിരൂപകന്റെയും മാർഗ്ഗങ്ങൾ അവലം ബിക്കണം. തത്ത്വചിന്തകന്റെ സാമർത്ഥ്യം പ്രകടിപ്പിക്കണം. മനഃശാസ്ത്ര ത്തിന്റെയും ഭാഷാശാസ്ത്രത്തിന്റെയും വിജ്ഞാനം പ്രയോജനപ്പെടുത്തണം. ഇതരവിജ്ഞാനശാഖകളിലെ വ്യവസ്ഥാപിത സൈദ്ധാന്തികതലങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുന്നത് ഉചിതവും ആധികാരികവുമാണ്. ഇങ്ങനെ പ്രയോജന പ്പെടുത്തുമ്പോഴും സ്വന്തം അറിവിന്റെയും അനുഭവത്തിന്റെയും വെളിച്ചത്തിൽ യുക്തി ഭദ്രമാണോ എന്ന് സാഹിത്യചരിത്രകാരൻ പരീക്ഷിക്കുക തന്നെ വേണം. കാരണം സാഹിത്യചരിത്രകാരൻ പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന അഭിപ്രായ ങ്ങൾ ഓരോന്നിനും ഉത്തരവാദി അയാൾ മാത്രമായിരിക്കും.

സാഹിത്യകാരന്റെ പരിതോവസ്ഥകൾ അറിയാൻ ചരിത്രഗവേ ഷകന്റെ സഹായം വേണം. ഗ്രന്ഥത്തിനും ആധാരഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കും അപ്പുറത്തേക്ക് പഠനപ്രക്രിയ നീളണം. അപ്പോൾ മാത്രമേ നിഗമനങ്ങളും അനുമാനങ്ങളും കണ്ടെത്തലുകളുടെ ആധികാരികതയിലേക്കു വരൂ. കിട്ടിയ വിവരങ്ങൾ ശാസ്ത്രീയതയുടെ വെള്ളിവെളിച്ചത്തിൽ യുക്തിസഹമായി വിശകലനം ചെയ്യാനും കഴിയണം. അതിനുശേഷം സാഹിത്യസൃഷ്ടികളുടെ രചനാപരമായ പ്രത്യേകതകൾ, സ്വാധീനങ്ങൾ, സൗന്ദര്യാംശം, ഭാഷാസ വിശേഷതകൾ ഇവ സൂക്ഷ്മതയോടെ നിർദ്ധാരണം ചെയ്യണം.

ഉദാ: ഭാഷാശാസ്ത്രത്തിലെ സൂചകം, സൂചിതം.

സംയോജനാത്മക തലവും

സാദൃശ്യാത്മക തലവും തുടങ്ങിയവ.

ഇവിടെ സാഹിത്യചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾക്ക് ശാസ്ത്രീയതയും ആധികാരികത യും ആകർഷണീയതയും വിശാലതയും ലഭിക്കുന്നതോടൊപ്പം വ്യത്യസ്ത വിജ്ഞാനമേഖലകളുമായുള്ള ബന്ധം പങ്കിടാനും കഴിയുന്നു. ഇവിടെ കൊടുക്കൽ വാങ്ങലുകളുടെ ഒരു സാംസ്കാരികതലവും ഒരു പുത്തൻ സൗന്ദ ര്യശാസ്ത്രതലവും രൂപപ്പെടുന്നു.

സാഹിത്യചരിത്രകാരന്റെ കണ്ടെത്തലുകൾ യുക്ത്യധിഷ്ഠിതവും വസ്തു താപരവും സത്യസന്ധവുമായിരിക്കണം. അനവധി വിജ്ഞാനശാഖകളിലെ അറിവിന്റെ അക്ഷയഖനികളിൽ മുങ്ങിത്തപ്പി വേണ്ടത് സ്വാംശീകരിച്ചാൽ

മാത്രമേ സാഹിത്യചരിത്രകാരന് കാലത്തെ അതിജീവിക്കുന്ന സാഹിത്യചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ ലോകത്തിനു സമ്മാനിക്കാൻ കഴിയൂ. അത്തരം രചനകൾ തലമുറകൾക്ക് എന്നും പ്രകാശഗോപുരങ്ങളായി ഭവിക്കും.

ഗ്രന്ഥസൂചി

1. Rene Wellek and Austin Warren–Theory of Literature
2. P - Ker–What in History
3. R. S. Crane–Critical and Historical Principles of Literary History
4. R. S. Crane–The Languages of Criticism and the Structure of poetry.
5. Robert Spiller–Literary History
6. Wordsworth–Lyrical Ballads
7. Longines–On the Sublime
8. ടി. കെ. രവീന്ദ്രൻ–ചരിത്രപരമായ സമീപനം: ഗവേഷണത്തിന്റെ പ്രശ്നങ്ങൾ
9. എൻ. കൃഷ്ണപിള്ള–സാഹിത്യചരിത്രരചന: ഗവേഷണത്തിന്റെ പ്രശ്നങ്ങൾ
10. ഡോ. ആർ. രഘുനാഥൻ–സാഹിത്യചരിത്രരചനാ സാമഗ്രികൾ.

anniethomas1973@gmail.com